

✓ 1886

En ny vise

om

livet i Trondhjem 1886.

Forfattet af S. S.

(Pris: 10 Dre.)

Der var engang en Fromagersvend,
en af vor gades bedste ven,
han bodde her i byen sidst,
og numeret ved jeg ganske vist.
Han ud en kvælb sig monne gaa
for at smaapiger fange maa;
thi han var en af ikke faa,
som her i byen søge maa.

Jeg vil nu ei beskrive her
hans dyder, som er meget svær,
men blot og bart tilhæde ham
mit eget navn, som måske kan.
For ungdoms synd man paa sig dra'r,
naar man i Trondhjems gader ta'r
en fristund at spadserer maa
og sig i kongens gade gaa.

En kvælb ved standsen jeg mig git,
jeg paa en dame gie sit,
og bort til hende jeg mon gaa,
jeg spurgte hende fluts derpaa:
Om hun ei vilde gaa med mig,
for jeg har ingen kjærest, jeg.
Og derfor jeg Bohæmen ta'r,
naar jeg ei andet arbeid' har.

V box 5: 129

„Nei“, svarte hun, „Bohømen ei,
jeg kjenner ikke denne vei,
som man i Norges hovedstad
har ryddet for de pigers rad.
Paa tivoli det gaar ei bra,
hvis politti sig der vil dra’;
jeg derfor hidtil monne gaa
for at min lykte prøve faa.

I bladene forleden stod,
at Englands flaade stor og god
sig her i Trondhjem vilde faa
en rigtig runddans, naa, naa, naa!
Jeg mener ikke flaaden, nei
det kan jo selve sanden ei
at faa en flaade, lad mig se,
at danse rundt paa Trondhjems re’!“!

Det var jo herrerne ombord,
som dugget sig paa Trondhjems fjord,
de skulde ha’ sig bal, ja se,
i Trondhjems bedste hus af træ;
og det var ganske pent af dem.
I Bergen er man arufom slem;
der spørger man jo liqefrem,
om hvad vi gjør for engelskmænd

I Ste dage flaaden laa,
paa Trondhjem den ei vilde gaa,
før fæstningen den blev istand,
og faa den store Glade sand;
thi den er stor og laag, lad se,
et mudderselskab vilde le,
hvis de for 1000 kroner sit
arbeid’ for Glade republik.

Matroserne sig tumlet bildt,
ja du kan tro, det var ei silt,
i Jhlen og i Glade sogn
de raapte: „Eau de bolleong“!
Og faa i kongens gade, jo,
der var da ikke plads for to,
der arm i arm sig vilde gaa
fortrolighed at tale fra.

Og pøbelen sig stifted’ godt
undtagen nogle smaa komplot,
som her og der sig blussed’ op
for snart igjen at spredes bort.
Ja det var jo den rette sving
at presse engelskmændens stind
for „bir“ for „vein“ for sølv, ja se!
De dogmænd har ei stor fortræd.

Soldaten, du, ja det var sandt,
han traf jo ret sin bundsforbandt;
mon tro i friqen faa det gaar,
at man uhindret ta’r en taar?
Ja, du kan tro, han var galant;
naar han rødrosiet broder fandt;
men loben var for begge „9“,
o, skæffelig’ soldaters tid!

Nei, solbat, vær du ei saa krh,
nhs stod du ei saa høit i rhy
i Trondhjem blandt den høie stand,
du fik ei daaligt brød for tand.
Da faa forhør og skriferi
og faa det hersens grineri,
som du bestandig høre maa,
for at du ei vil hdmng gaa.

Vi har nu arbeid’, kan du tro;
thi trønderen han bhgger bro.
Og muddrer gjør man daglig dags
og araber op af samme slags;
men grab dog standsen ei for nær,
thi kirken er jo ei saa svær,
den plads vel faar, giv bare tid,
hvis formandskab vil gjøre fild.

I Jhlen tænker man faa smaat
paa parkanlæg og andet godt;
pas bare paa, du skal vel faa
en stov, som gjemmer mange smaa!
For „Hjorten“ skjuler ikke nu;
thi vinden var en nat faa gru,
ja træer, som i gaden stod,
blev rhyket op af egen rod.

Konserterne er ikke faa,
som holdes her af to tre smaa;
Thi naar man piber lidt til dem,
saa drager de ad Paris hen.
Ja, vent nu bare lidt min ven,
du skal saa høre ngt igjen:
Fra Bergen sender man hid op
en gjøgler i en smidig trop.

Franzisko kaldte han sig sidst,
hans navn er dog ei ganske vist;
man siger: „Ole“ er hans navn,
ja endog „Frandsen“ kaldes han.
Han her seancer holdt hver kvælb;
men kunsten skal han under fæld.
Nei, trønder, vær du ei saa dum,
at loffes af et saadant skum!

Du tantelæser kom igjen,
men kom dog ei for nær min pen;
jeg elsker ikke humbug, nei,
du faar vist gaa en anden vei.
Ja „Posten“ og „Adressen“ du,
de lides, saa det er en gru.
Til sidst jeg beder folket her:
Lad mig saa skrive endnu mer! —